

LBRIS

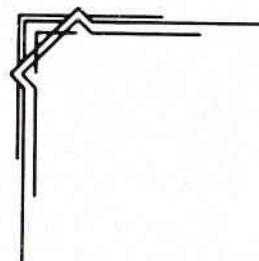
We know
books

AGATHA CHRISTIE

CEASURILE

Traducere din limba engleză
ALINA-MIRELA DUMITRĂȘCUȚĂ

LITERA
București

PROLOG

După-amiaza zilei de 9 septembrie s-a desfășurat la fel ca orice altă după-amiază. Nimeni dintre cei care urmau să fie implicați în evenimentele din ziua aceea nu ar putea spune că ar fi anticipat în vreun fel nenorocirea. (De fapt, cu excepția doamnei Packer de la casa cu numărul 47, de pe strada Wilbraham Crescent - o adevărată specialistă în premoniții, care obișnuia să își descrie ulterior pe larg presimțirile și stările de înfiorare. Însă doamna Packer, de la numărul 47, se afla la o distanță atât de mare de numărul 19 și era atât de puțin interesată de ceea ce se întâmpla acolo, încât i se păruse inutil să aibă vreo presimțire.)

Pentru Biroul de secretariat și dactilografie Cavendish, unde directoare era domnișoara K. Martindale, ziua de 9 septembrie fusese una mohorâtă, de rutină. Telefonul suna, dactilografele tastau cu spor, presiunea lucrului era de nivel mediu, nici mai mare, nici mai mică decât de obicei. Nimic nu atrăgea atenția în mod deosebit. Până la ora 14.35, acea zi de 9 septembrie ar fi putut fi una ca oricare alta.

La 14.35 sună telefonul. Răspunse din biroul exterior Edna Brent, cu vocea ei obișnuită – însoțită de un găfâit ușor și un timbru nazal – în timp ce își plimba o pralină de-a lungul liniei maxilarului.

– Da, domnișoară Martindale?

– Of, Edna, așa te-am rugat eu să vorbești atunci când răspunzi la telefon? Pronunță cuvintele *clar* și controlează-ți respirația.

– Îmi cer scuze, domnișoară Martindale.

– E în regulă acum. Doar știi: dacă vrei, poți. Trimite-o pe Sheila Webb la mine.

– Nu s-a întors încă din pauza de prânz, domnișoară Martindale.

– Aaa...

Domnișoara Martindale se uită la ceasul de pe birou: ora 14.36. O întârziere de exact șase minute. Sheila Webb se făcuse cam leneșă în ultima vreme.

– Trimite-o la mine când se întoarce.

– Bine, domnișoară Martindale.

Edna își readuse pralina pe centrul limbii și, sugând-o cu plăcere, își reluu activitatea, dactilografiind mai departe paginile romanului *Iubire dezgolită* de Armand Levine. Scenele detaliate de erotism o lăsau rece – așa cum se întâmpla și în cazul celor mai mulți dintre cititorii domnului Levine, în pofida tuturor eforturilor sale. Era un foarte bun exemplu al ideii că nimic nu poate

fi mai anost decât pornografia plictisitoare. Deși copertele erau viu colorate, iar titlurile atrăgeau atenția, vânzările romanelor lui Armand Levine scădeau cu fiecare an, iar ultima notă de plată pentru dactilografiere îi fusese deja trimisă de trei ori.

Ușa se deschise și intră Sheila Webb, abia răsuflând.

– A întrebat de tine Sandy Cat, îi zise Edna.

Sheila Webb făcu o grimasă.

– Ce noroc am și eu... exact în ziua când s-a întâmplat să întârzi!

Își netezi părul, luă un carnețel și un creion, după care bătu la ușa directoarei.

Domnișoara Martindale, care era așezată la birou, ridică privirea spre tânăra care intra. Directoarea de la Biroul Cavendish era o femeie de vreo 40 de ani, extrem de eficientă în munca ei. Stilul pompadour în care își coafa părul roșcat-deschis și prenumele de Katherine îi aduseseră fără întârziere porecla de Sandy Cat¹.

– Ai întârziat, domnișoară Webb.

– Îmi cer scuze, domnișoară Martindale. Veneam cu autobuzul, dar am prins un blocaj în trafic.

– Întotdeauna e aglomerație la ora asta. Trebuia să ții cont de acest lucru. Iar apoi, făcând referire la o notiță din agenda ei, continuă: A sunat

¹ Pisica blond-roșcată (n.tr.)

o anume domnișoară Pebmarsh. Are nevoie de o dactilografă la ora trei, la ea acasă. Și a insistat în mod deosebit să mergi tu. Ai mai lucrat pentru ea până acum?

- Nu îmi amintesc, domnișoară Martindale. În orice caz, nu în ultima vreme.

- Locuiește pe strada Wilbraham Crescent, numărul 19.

Făcu apoi o pauză, în așteptarea unei confirmări, însă Sheila Webb clătină din cap în semn că nu recunoștea adresa.

- Nu țin minte să mă fi dus vreodată acolo.

Domnișoara Martindale se uită la ceas.

- La ora trei. Ai timp să ajungi. Mai ai vreun angajament pentru după-amiaza asta? Ah, da... la profesorul Purdy de la hotelul Curlew, adăugă ea, uitându-se în agendă. La ora cinci. Ar trebui să te întorci până atunci. Dacă nu, o trimit pe Janet.

Îi făcu apoi semn că poate pleca, iar tânăra se întoarse în secretariat.

- Ceva interesant, Sheila?

- Încă o zi plictisitoare. Ceva treabă la nu știu ce băbuță de pe Wilbraham Crescent, apoi profesorul Purdy la cinci - numai nume din astea cumplite și vechi de 100 de ani! Ce mult mi-aș dori să se întâmple și ceva palpitant...

Ușa de la biroul domnișoarei Martindale se deschise din nou și aceasta din urmă apără în prag:

- Am găsit o notiță, Sheila. Dacă domnișoara Pebmarsh nu e acasă când ajungi acolo, mi-a zis să-ți transmit că poți intra, ușa nu e încuiată. Intră și mergi în camera din dreapta holului. Așteapt-o acolo. Ții minte, sau să îți notez pe ceva?

- Țin minte, domnișoară Martindale.

Directoarea se întoarse în „sanctuarul“ ei.

Edna Brent se aplecă, scoțând cu grijă și în mare taină de sub scaun un pantof cam uzat și un toc cui care se desprinsese de talpă.

- Cum mai ajung eu acum acasă? se tângui ea.

- Ei, nu te mai plânge atât, vedem noi cum facem, interveni una dintre colege, după care își reluă lucrul.

Edna oftă și puse în mașina de scris o nouă foaie de hârtie.

*Era plin de dorință. Cu mângâieri pasionale,
îi sfâșie veșmântul de șifon care îi ascundea sânii
și o întinse brutal pe canapea.*

- La naiba! mormăi Edna, întinzând mâna după radieră.

Sheila își luă poșeta și ieși în stradă.

Datând de pe la 1880, Wilbraham Crescent era proiectul fantezist al unui arhitect devotat stilului victorian: un rând de case tip duplex și grădini așezate toate în semicerc, spate în spate. O idee care le-a creat multe dificultăți celor care nu erau

familiarizați cu locurile. Cine venea dinspre arcul exterior nu reușea să găsească locuințele cărora li se asociaseră numerele mici, pe când cei care pătrundeau dinspre interior erau dezorientați cu privire la numerele mari. Casele erau bine îngrijite, aveau balcoane frumoase și impuneau un anumit respect. Modernismul își pusese foarte puțin amprenta asupra lor – cel puțin la nivelul fațadelor. Bucătăriile și băile fuseseră primele care suferiseră schimbări.

Casa cu numărul 19 nu se distingea în vreun fel de celelalte. Perdelele de la ferestre erau elegante, iar mânerul ușii principale era foarte bine lustruit. Câteva tufe de trandafiri străjuiau aleea către intrare.

Sheila Webb deschise portița și o luă înainte pe alee. Sună la ușă, dar, cum nu primi nici un răspuns, după un minut sau două de așteptare apăsă pe clanță, intrând în casă conform instrucțiunilor primite. Ușa din dreapta holului – micuț de altfel – era întredeschisă. Bătu cu delicatețe, stătu câteva clipe, după care intră. Era un salon obișnuit, destul de frumușel, totuși excesiv mobilat – ar spune adeptii modernismului. Singurul lucru ieșit din comun era numărul impresionant de ceasuri: o pendulă ticăind într-un colț, un ceas de porțelan de Dresda pe polița șemineului, un ceas pătrat, argintiu, pe masă, apoi unul din bronz aurit, modern, pe o etajeră din apropierea căminului, iar

pe o măsuță lângă fereastră se afla un ceas micuț, de voiaj, într-o carcasă uzată din piele pe care stătea inscripționat într-un colț, cu litere aurii, aproape șterse, numele ROSEMARY.

Sheila Webb se uită oarecum surprinsă la ceasul de pe masă. Indica puțin peste patru și zece. Își mută apoi privirea spre cel de pe șemineu, care arăta aceeași oră. În clipa următoare tresări puternic, deoarece auzi un zbârnâit și un țăcănit venind de undeva de deasupra capului: dintr-un ceas de perete din lemn țâșni un cuc din spatele unei ușițe, anunțând tare și răspicat: „Cu-cu, cu-cu, cu-cu!“ Tonul era atât de clar, încât suna aproape amenințător. Apoi cucul se retrase în căsuță, iar ușița se trânti cu putere. Sheila zâmbi ușor și înaintă spre colțul canapelei. Odată ajunsă acolo, se opri brusc, îngrozită.

Pe jos zăcea întins trupul unui bărbat. Avea ochii întredeschiși, cu privirea pierdută. Pe costumul de culoare gri-închis se putea distinge o pată întunecată, umedă încă. Cu o mișcare mecanică, Sheila se aplecă asupra lui. Îi atinse obrazul – era rece. La fel erau și mâinile. Atinse și pata de pe haină, dar își retrase repede mâna, cutremurată de un fior.

Exact în acel moment auzi portița de afară deschizându-se și își întoarse instinctiv privirea spre fereastră; văzu o femeie înaintând grăbită pe aleea de la intrare. Sheila înghiți în sec – un gest cel

puțin la fel de mecanic ca acela de dinainte. Stătu țintuită locului, neputând să se miște, nici să țipe – rămăsese pur și simplu încremenită, fixând un punct din depărtare.

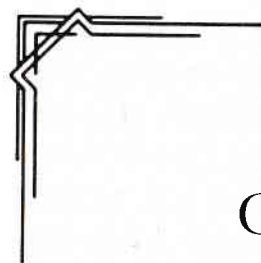
Ușa se deschise și intră o bătrânică înaltă, ținând în mână o sacoșă de cumpărături. Avea părul cărunt, pieptănat pe spate, iar irisul ochilor ei era colorat într-un albastru splendid. Privirea sa trecu însă peste Sheila fără să o observe. Când fata scoase un țipăt surd, mai degrabă un mormur, ochii mari și albaştri reveniră asupra ei, și femeia întrebă cu o voce subțire:

– E cineva aici?

– Eu... e...

Sheila se întrerupse, deoarece bătrâna se îndrepta cu pași grăbiți spre ea, prin spatele canapelei. Apoi strigă:

– Nu, nu... nu călcați pe el! E mort...

CAPITOLUL I

RELATAREA LUI COLIN LAMB

I

Dacă ar fi să folosesc termenii oficiali, aș spune că pe data de 9 septembrie, la ora 14.59, mă aflam pe strada Wilbraham Crescent, îndreptându-mă spre vest.

Era pentru prima dată când mergeam pe aici și, ca să fiu sincer, eram dezorientat. M-am lăsat condus de o presimțire care mă tulbura cu fiecare zi mai mult, mai ales pentru că nu părea cătuși de puțin să se concretizeze. Așa sunt eu.

Voiam să ajung la casa cu numărul 61, dar puteam oare să o găsesc? Nu, se părea că nu. Am numărat consecutiv de la numărul 1 la numărul 35, după care am ajuns la capătul străzii Wilbraham Crescent, unde o alta, Albany Road, îmi bara drumul. Așadar, m-am întors. În partea de nord nu erau case, ci numai un zid. Iar în spatele lui se întindea un rând de blocuri moderne, în care